

[Lilli Gyldenkilde]

Der er masser af ledige bygningshåndværkere, og kommunerne skal finde på det ene laden som om-arbejde efter det andet. Så lad os dog begynde at diskutere seriøst, hvordan vi kan bruge de penge, der er i systemet, på en anden måde, så vi kan få gang i at skaffe pladser, for der er brug for dem. Så kan vi måske blive fri for de uværdige debatter, vi har med hensyn til: Hvem skal betale for de ældre, der ligger på hospitalerne, bare fordi de ikke kan få en plejehjemsplads, når de er færdigbehandlede?

Nu har man fundet en model, så amter og kommuner foretager en fælles udlicensing, men det er jo ikke nogen løsning på problemet. Problemet er, at der ligger ældre på vore hospitaler, som ikke kan komme derfra, fordi vi mangler plejehjemspladser, og det er altså plejehjemspladser, vi skal have fremskaffet.

Der er meget strenge regler for visitation til plejehjem. Der er ventelister på plejehjem; det ved vi. Og jeg tror, at de ventelister på grund af de strenge visitationsregler faktisk er meget større, end de umiddelbart ser ud til. Det synes jeg der skal ses på. Der er nemlig ikke tale om et reelt valg for de ældre – eller gamle, for at bruge det udtryk. Der er tale om, at det er en kamp for at få en plads, når man skal på plejehjem, når man ikke kan være i eget hjem mere.

Så er der i øvrigt ved at ske det, at yngre anbringes på plejehjem. Det bliver meget let et kæmpeproblem for den yngre og de pårørende, når en yngre svagelig placeres på et plejehjem med overvejende gamle mennesker. Den yngre bliver ikke holdt i gang, men bliver gammel sammen med de gamle. Vi bør finde nogle bedre løsninger for de yngre, der ikke er i stand til at klare sig selv. Vi har behov for at finde ud af, hvor mange der er af den slags på plejehjemmene. Med hvilke begrundelser er de yngre kommet på plejehjemmene sammen med de gamle mennesker? Og hvordan kan vi løse det problem?

I øvrigt vil der de kommende år blive tale om, at vi vil få mange indvandrere, der vil få brug for en plejehjemsplads. Deres kulturmønstre kan jo ikke fortsætte, som det var i de lande, de kommer fra; det ved vi jo. Det er der, så vidt jeg ved, overhovedet ikke taget hensyn til i plejehjemsudbygningsplanerne, og det må Folketinget i al fald tage stilling til, for det stiller nye krav både til antal pladser og til personalets uddannelse.

Holland, Tyskland og Sverige har udformet en politik på disse områder, og det bør Danmark også gøre apropos det, ministeren sagde: Vi skal lægge de overordnede retningslinjer herinde.

Senildemente bliver der flere og flere af. Det er en meget hård belastning for dem, der tager sig af de senildemente i hjemmene – her tænker jeg på de pårørende. Der trænges til aflastning, rigelig med hjemmehjælp, og der trænges meget ofte til et opsøgende arbejde fra hjemmehjælpstilsynet, når der sker ændringer i de ældres væremåde. Det er nemlig ikke altid, det er senildemens, der er indtrådt, men det er det ofte.

De pårørende, jeg taler med, siger, at utrygheden er meget større, end vi tror, for man aner ikke, hvad man skal stille op, når man pludselig står med det problem, at ens kære er blevet senildemente. Det er et område, vi skal arbejde videre med, og derfor er jeg glad for, at vi får nedsat en arbejdsgruppe til at se på det.

På den anden side skal vi passe vældigt på, at ikke alting bliver opfattet som senildemens. Der er faktisk lavet undersøgelser, der viser, at det kan gå gruelig galt. I Viborgområdet er der lavet en undersøgelse, der klart viste, at der var mange, der havde fået stillet diagnosen senildement uden at være det. Sagen var, at en del ældre havde fået så meget medicin, at de blev mere og mere sløve, og til sidst fik de den diagnose stillet, uden at det var den rette.

Det er lidt uhyggeligt at tænke på, og der må sørges for, at det ikke sker mere. Det har selvfølgelig noget at gøre med, at plejehjemmene har utilstrækkeligt med personale, for hvis der var personale nok, blev der ikke grebet til lette løsninger, som bl.a. medicinering kan være. Jeg underkender ikke det store, flotte arbejde, som personalet på vore plejehjem udfører, men jeg råber lidt vagt i gevær om, at presset på personalet kan blive så stort, at der som sagt bliver grebet til nogle lette løsninger. Det er jo ikke nogen ubekendt sag, at på ganske mange plejehjem i mange kommuner i landet har man de seneste år opfyldt, skal vi sige, kvoten for ansatte med langtidsledige, som ikke altid har været uddannet til det, de er gået ind til. Den metode synes vi i SF skal afskaffes. Der skal være personale, der er uddannet til disse opgaver.